

heid in het so groot. Tenzwer van een dorpman zonder op der kin gesteld. De eer een kind door t hij, of de looppresen- in, kan hij ongedeelde arvan geen ant, dat er is, dat kind n predikant oos uitstel as. Met het nog sterker, de Avond- an dus niet t het Avond- terd worden, mogen toe- tot de Kerk medelingen asur staan, kerken, waar of zes ker- gaan waar- wel op hen, t niet mogen lijkeid.

tweede gref, t het bij ons des Woords en. Zal de gemeeneden, in van het behoefden der a noodig, dat, persoonlijk geestelijkheid. aalde zonden e nooden en geestelijke hun hart, om bestraffen, te op te bouwen brieven, die Klein-Arie lken brief van en bepaalden. De brief van Philadelphia, aan Sardes t de inhoud met volkomen elk dier ge- ekenen. Zoo te zijn en de n'a prediking preeken past t, waartoe hij de hand van denis van de ndig jaar voor onze Kerken ssing maar al e gegeven. De a bezeeke, voor a het niet uit lerlingen over stuk van de reekte hij nu der gemeente, hjo gehoor er. telken Zondag t telkens een n dat gehoor hem geheel at de prediker moet bepalen, e speciale o ergens, dan t den leeken-

de lucht, voor mij?

plaats bij, dat ndag geregeld aan telkens een van het gesen- de continu- loor gaat. Een den greep af al bij de keuze bepaald motief ndelt hij niet h sal er een eken schullen, een reeks van tel. Maar voor seel, gaat die or. Ze krijgen rokstuk, maar edikant wil de a behandelen. gheden, waar- uklaart u het len in de stof dag treedt een e gelijkenissen emelen behan- in de gelijke- Of wel de en serie van en geven voor auwelijks heeft aandacht ge- goot voor een- ten, en een a- maning biden id. Natuurlijk en, door regel- en, in wiens huls raakt en en volgt; maar n moge bij de r stadskerken, naloopen van een verdedigen. aatste gref is, saamwerking, husschen predi- ie, toezicht op

Voor Kootwyls Scholen.

Ingekomen bij Ds. Houtzagers postwissel V. S. Dant f. s. Vriendelijk verzoeken wij onze scholen te willen gedanken. Wissel uit Heteren van N. N. groot f. s. 50. Namens het Bestuur: D. HULLEMAN, secr.

Verenigingsleken.

HET EVANGELIE ONDER ONZE VISSCHERS. II.

In ons vorig artikelje konden we, wat den eigenlijken arbeid onder onze visschers te Lerwick betreft, van niets dan van zegenen gewagen. Dat dit niet aldus geschieden kan ten opzichte van Baltasound, vindt men 'n oorzaak in minder voorspoedigen arbeid aldaar, maar in de omstandigheid, dat te Baltasound zoo weinig Nederlandse visscherschepen binnenvaren, dat de broeders, die den arbeid onder de visschers op zich genomen en de opdracht ontvangen hadden, naar bevestig van zaken te handelen, besloten, niet derwaarts te reizen, maar zich er toe te bepalen, gezamenlijk den aange- namen en voorspoedigen arbeid te Lerwick te volbrengen.

In één opzicht is echter het verslag, dat Da. Datema en Da. Hoek van hun werk uitbrachten, minner gunstig dan het vorige. Immers, werd in het voorgaande jaar nimmer de doodens- akker betreden, om een van de Nederlandse schepelingen ten grave te dragen, ditmaal mocht het niet zoo wezen. Twee visschers zagen de vaderlandsche kust niet terug. Een van hen was de enige, 16 jarige, zoon van een weduwe uit Terneuzen, die zich had laten aanmonstern om in den nood van het kleine gezin zijner moeder tegen den winter te kunnen voorzien. Een hartzeikende nam den nog tengeren knaap uit het leven weg tijdens zijn verblijf op de visschersvloot, en zijn graf werd gegraven in Lerwick, ver van zijn moeder, die natuurlijk zelfs geen afscheid van haar enige kon nemen. Naar aanleiding van dit treffende sterfgeval werd door de Hollandse predikanten een ernstig woord gesproken met de bemanning van het betrokken schip, terwijl de begrafenis op gepaste wijze plaats had.

Alle Nederlandse schepen, die opzettelijk wat langer dan anders waren gebleven, hadden den gebruikelijken rouw aangenomen. Voor de woning van den Sheriff werd de stoet ge- vormd; voorop de bemanning van het schip, welks restanten matroos was gestorven, dra- gende het stoffelijk overblijfsel. Dan volgden de beide predikanten op uitdrukkelijk verlangen van den vertegenwoordiger der reeders, door wie de plichtigheid, wat de stoffelijke zijde aangaat, was voorbereid en geregeld. Achter hen liepen honderden Nederlandse visschers, die, de een meer dan de ander, diep onder den indruk der aangrijpende ure waren. De trein werd geleid door enkele reeders, door een van welke in den loop der week een indruk- wekkende krans, met door de predikanten opge- steld grafschied, op het grafveldje werd neer- gelegd.

De zon brandde als met Oosterschen gloed. Langzaam ging het den steilen heuvel op en langzaam daalde men weer af. Overal stonden Lerwickse burgers met ontblooten hoofde. Zoo bereikte de stoet het benedenste gedeelte van den tegen rotsen aangelegden doodens- akker, onmiddellijk aan de zee, wier waterspiegel echter meer dan 100 voet lager was. Daar, waar een jaar tot jaar, bijliken de grafchriften reeds meer dan twee eeuwen lang, Nederlanders waren bijgezet, werd ook deze jeugdige gestorvene in het graf geleid om er den dag der opstanding te verwachten. Daar aan dat graf spraken de beide leeraars de aanwezigen toe, die diep ge- roerd na de beëindiging der droeve plichtigheid uittegingen.

Het zal wel niet gezegd behoeven te worden,

dat, hoe smartelijk het ook is, als dergelijke sterfgevallen zich in den vreemde voordoen, het op de visschers van grooten en goeden invloed is, wanneer de doode maar niet zonder meer in het graf gelegd wordt, doch de begra- fenis plaats heeft op de Vaderlandsche, gods- dienstige wijze. Dat versterkt niet alleen den band met het verre vaderland, maar doet ook te midden van de verleidingen, die ook het visschersleven in ruime mate oplevert, het be- sef toenemen van den ernst des levens, het besef, dat we hier geen blijvende stad hebben, en dat het met dit leven niet uit is, doch dat de aarde en de zee, die zoovele dooden omaloten houden, deze eenmaal zullen teruggeven, om ze te doen komen voor het gericht.

Helaas ja, ook de zee verzwelgt er zooveelen, die ze snel, zonder menselijke hulp, begraven in haar schoot. Zij roofde ook van de Neder- landsche visschersvloot ditmaal een leven weg, het leven van een 27 jarigen visscher, die ongelukkiglijk te water geraakte en nimmer werd teruggezien. Ook met zijn bedroefde kameraden werd door de Nederlandse predikanten gesproken, toen zij op een kouden Maandagmorgen met sombere gezichten in de Hall kwamen, om daar van het hun overkomen leed te ver- tellen. De omstandigheden waren wel eigen aardig, en van een begrafenis kon natuurlijk geen sprake zijn, maar toch werd er gelezen, gesproken en gebeden, ja werd op Gerefor- meerde wijze een lijdenslied gezongen.

Verdere sterfgevallen deden zich gelukkig niet voor. Wel waren er eenige krauken, met welke over de eeuwige dingen gesproken en het aangezicht des Heeren werd gezocht. Wie van al deze dingen leest in het verslag, wordt met de beide predikanten versterkt in de overtuig- ing, „hoe noodig, broodnodig het is, dat er gedurende de haringcampagne op Lerwick een paar maanden geponeerd staan, die wijzen op Hem, die naar het woord des Heeren bij Jersa, „en tong der geleerden heeft ontvangen en met den moede weet een woord ter rechter tijde te spreken“.

Moge het hoe langer hoe meer blijken, dat deze schoone arbeid onder de visschers allwege- ring wordt gewaardeerd. In het verslag vinden we melding gemaakt van een tekort van 358 30/4, hetwelk hooger is dan het tekort, dat verleden jaar werd vermeld, maar dat met denigen goeden wil van de zijde der belangstellenden toch spoedig genoeg gedekt zou kunnen worden. Bijdragen zullen wel met groote waardeering worden in ontvangst genomen door Da. J. T. Goolinga, te Schiedam, Penningmeester der Ver- eeniging „Bethsaida“.

Van harte stemmen ook wij in met wat Da. Datema aan het slot van het verslag schrijft: „Zegene de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Wiens Woord immers niet ledig wederkeert, ook dezen arbeid, in zwakheid en gebrekkig, maar met liefde verricht, tot eere Zijns heerlijken Naams en uitbreiding van Zijn gezegend Koninkrijk.“

„Moge het den Zeekerken gegeven worden, gelijk door al de kerken van Schotland en Engeland, en door de Lutherse kerk van Zweden gedaan wordt, met toewijding en liefde voort te arbeiden, onder de Nederlandse haringvloot het bevel des Konings te doen uit- gaan, licht brengend in donkere harten, troost biedend in bedroefde kringen, roepende anderen en joegenden in des Heeren Naam toe: „Ge- rechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is de schandvlek der natie!“

„Opdat ook de Nederlandse visscher niet afgevoerd worde op „nieuwe banen“, maar, getrouwd aan zijne schoone traditie, wandele op de „oude paden“, die naar de Godsaligheid zijn. Immers, de Godsaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de belofte des tegenwoordigen en des toekomstigen levens.“

Officiële Berichten.

Kort verslag van de vergadering der classis Amersfoort, gehouden te Amersfoort den 30en April 1909

1. Da. van Andel, naar toerbeurt prae- s, opent de vergadering.
2. De credentiebrieven worden nagezien en in orde bevonden.
3. De notulen der vorige vergadering worden gelezen en goedgekeurd.
4. De rondvraag naar art. 41 K. O. geeft aanleiding tot het verstrekken van adviezen aan de kerken van Oud-Loosdrecht, Maartensdijk, Westbroek en Veenendaal.
5. In betrekking tot de bijdragen aan de kas der emeriti enz. wordt vastgesteld, dat de kerken dezer classis het nu geldende quotum ook het volgend jaar zullen hebben te storten. Op de Part. Synode zal worden aangevraagd hetzelfde bedrag als het ten vorigen jare benodigde.
6. De deputaat voor de Zending doet enige mededeelingen, die met belangstelling vernomen worden.
7. De collecten voor Theol. school en hulp-behoevende kerken en de bijdragen voor de kas der emeriti worden gestort.
8. Naar de Part. Synode worden afgevaardigd de Dienaren des Woords Donner, sec. Teerink; Den Hengst, sec. Van Andel; J. Koppe, sec. Bolwijck; en de ouderlingen Hiesch, sec. Berendse; Welman, sec. Karsmeijer; en Kuiten- berg, sec. Van Voorst.
9. De vacaturebeurten zullen worden waarge- nemen: te Maartensdijk: in Mei door Ds. Bolwijck, in Juni Ds. den Hengst en Ds. Lanting, in Juli Ds. J. Koppe; te Renswoude: in Mei Ds. Donner, in Juni Ds. Horjus en Ds. E. J. Koppe, in Juli Ds. Schoonhoven.
10. Besloten wordt dit jaar geen kerkvisitatie te houden.
11. Westbroek zal de volgende vergadering saamroepen, te houden den 25en Dinsdag in Juli.
12. De korte notulen worden voorgelezen.
13. Na sluiting der vergadering doet Ds. Voigt, de assessor, het dankgebed.

Op last der classis: W. DEN HENGST.

Korte notulen der vergadering van de Kerken der classis Tel, gehouden op Woensdag 5 Mei 1909 te Zalt- Bommel.

1. De vergadering wordt geopend door den praeses Da. Sybrandy, na het zingen van den Morgenzang vs. 3, leest Ps. 122 en gaat voor in gebed.
2. De credentiebrieven worden nagezien, waaruit blijkt, dat alle kerken tegenwoordig zijn, behalve een, die kennisgeving zond van haar afwezigheid.
3. Het moderamen is samengesteld uit de Da.: R. Sybrandy, G. Davelaar en G. Keizer, respectievelijk als praeses, scribe en assessor.
4. De scribe der vorige vergadering doet voorlezing van de acta, die na korte besprekingen gearresteerd worden. Ook wordt een stuk voor- gelezen van de Kerk van Gorinchem, dat

betrekking heeft op de regeling van de aldaar inwonende leden van Dalem.

5. Ds. Keizer deelt mede aan de vergadering, dat een door hem te leveren referaat over: „Gereformeerde preeken“, door omstandigheden verhinderd, niet kan plaats hebben, en tot de volgende vergadering is uitgesteld.

6. Bij de rondvraag naar art. 41 D. K. O. vraagt eene kerk de voorlichting der vergadering in sake verschil van inzicht, in haar midden ontstaan, aangaande het afleggen van de belijdenis des geloofs. Hierover wordt eene breede discussie gevoerd waaraan verscheidene leden deelnemen, en waaruit blijkt, dat een van de daarin betrok- ken Dienaren des Woords aanbiedt, om op de volgende vergadering daarover een referaat te leveren. Mede met het oog daarop, worden de besprekingen hierover uitgesteld tot die vergadering.

7. De Zending-deputaat brengt rapport uit betreffende enkele zaken die de Zending aangaan, waarin dingen zijn, die tot dank aan den Heere, alsook tot blijdschap der vergadering strekken: o. a. het uitschieten van een op te richten hospitaal en een gediplomeerde juffrouw daaraan te verbinden, die ook als verloskundige zou kunnen fungeren.

8. De afvaardiging naar de prov. Synode heeft plaats, en daaruit blijkt, dat gekozen zijn van de Dienaren des Woords: D. Koffijberg en G. Keizer, primi; R. Sybrandy en R. Loman, secundi. En van de Ouderlingen: J. v. d. Berg en J. v. Weerd, primi; J. F. Hulstje en J. v. Mombbergen, secundi.

9. De concept-regeling voor art. 13 D. K. O. wordt gelezen en besproken, alsook voorstellen gedaan, en een ander wordt besloten met de mededeeling der jaarlijksche opbrengst.

10. Na de inzing der collecta enz. wordt deze vergadering, op verzoek van den praeses, met dankgebed gesloten door den scriba.

Da. G. DAVELAAR, A. t. scriba.

Aalt, 11 Mei 1909.

Korte notulen van de vergadering der classis Schiedam, gehouden te Schiedam 11 Mei 1909.

Namens de roepende Kerk van Vlaardingen B opent Da. Drost de vergadering op de ge- bruikelijke wijze.

Uit het onderzoek der credentiebrieven blijkt, dat alle kerken wettig tegenwoordig zijn. In het moderamen nemen zitting Da. Sluyter als Praeses, Da. Sieders als assessor, Da. v. d. Ende en Da. Meynen als scriba.

De Praeses heet Da. van Anken, die voor het eerst als predikant voor Pernis de vergade- ring bijwoont, in hartelijke bewoordingen wel- kom. De notulen der vorige vergadering wor- den gelezen en behouden en enkele wijziging goedgekeurd. Ds. Sieders brengt rapport uit inzake art. 11 en 13 in verband met een schrij- ven van Ds. Mol namens deputaten, de mede- deeling behelzende, dat de classis Schiedam in de concept-regeling is aangeslagen voor een bedrag van f. 1650.

De classis besluit aan deputaten der Prov. Syn. op te dragen, met het oog op wat Schie- dam reeds heeft bijeen te brengen en met het oog op de verhouding, waarin volgens de be- graving der classis Schiedam tot die van Dord- recht en Rotterdam is gesteld, aan de Prov. Synode te verzoeken het bedrag, waarvoor Schiedam wordt aangeslagen, te laten zooals dit ten vorigen jare was.

Aan de orde komt het rapport inzake de classisale regeling voor de uitvoering van art. 13. Na breede discussie over het beginsel, dat aan deze regeling ten grondslag ligt, besluit de classis op een volgende vergadering de voor- gestelde regeling in behandeling te nemen.

Bij de rondvraag naar art. 41 D. K. O. wordt aan een enkele kerk advies gegeven.

Naar de Prov. Synode worden afgevaardigd de Dienaren Goolinga en Grijndanus als Primi, Berends en v. Haeringen als secundi, de ouder- lingen v. Leeuwen en den Boer Primi, v. Vuur- en van Rijn secundi.

De vacaturebeurten worden aldus geregeld: Poortgael in Juni Ds. Goris, Juli Ds. Drost, Aug. Dr. Grijndanus en Da. v. Aaken; de classis Brielle: Ds. v. Haeringen en Ds. Jonkers. Roepende kerk voor de volgende vergadering die D. V. 1 Sept. zal gehouden worden, is de kerk van Hoek van Holland.

Praeses voor die vergadering Da. Vink. De Praeses sluit de vergadering, waarna Ds. Goolinga in dankzegging voorpraet.

Namens de Classis.

Vlaardingen Mei 1909. Da. J. G. MEYNEN.

Buitenland

Duitsland. De Opperkerkeraad en de Russische landskerk en de handhaving der belijdenis.

De Duitse regering heeft in de laatste jaren bij het benoemen van professoren in de Godgeleerdheid, om den anderen een orthodoxe en een rechtsinnige benoeming, tot klaagden de orthodoxen over achteruitzetting, en de modernen beweren dat bij het besetten van professorale zetels alleen op wetenschappelijke geschiktheid moet gelet worden. Natuurlijk zijn alleen modernen wetenschappelijk geschikt.

Nu schijnt men ook in de Pruisische landskerk steeds meer het beginsel te laten gelden, dat in de kerk modernen en orthodoxen dezelfde rechten hebben. Wel hebben de beslissingen van den Opperkerkeraad tegen moderne predikanten duidelijk te kunnen geven, dat de leeraars der kerk groepen zijn zich aan de belijdenis der landskerk te houden, maar het is gebleken, dat zij, wie deze beslissingen gouden, er niet aan hebben gedacht om nu ook volgens de belijdenis der kerk te gaan prediken. Daarom drijft de liberalistische pers den spot met den Opperkerke- raad, die wel kan spreken, maar niet durft handelen. En in Berlijn zwijgt men, ook wanneer men van nieuwe ergernissen hoort, die sekere predikers hunnen gemeentelieden door hunne prediking geven. Men gaat de vrees koesteren, dat trots alle kerkelijke vonnissen, de Opperker- keraad in de praktijk aan bestrijders en belijders van de leer der Kerk, gelijke rechten wil toe- kennen. Men spreekt nu al uit, dat wanneer de gemeenten selve niet met luide klachten aan- komen, het kerkbestuur geen vinger in de asch steekt om het kwaad te keeren. Er zijn vooral twee zaken in den laatsten tijd gebeurd, die aan deze vrees voedsel geven.

In de eerste plaats het stuk dat de Opperkerkeraad deed uitgaan tegen de z.g. „Austrits- beweging“. In het begin van dit stuk wijst het bestuur er op, dat de Kerk groepen is zich selve te onderzoeken of het toevallende aantal per- sonen, die zich van de Evangelische landskerk losscheuren, niet mede te wijten is aan de to- stand, misstanden en nalatigheden der Kerk. Voorts wordt de Kerk vermaand hen die zich

losmaken, of zich losmaken willen, de beteekenis van het verbeuren van de banden met de Kerk, voor ogen te houden. Voorts wordt er in het stuk op gewezen dat het getal amb- dragers moet uitgebreid worden; dat het heffen van Kerkelijke belastingen ontevredenheid ver- wekt; dat bij velen lichtzinnigheid drijft tot het breken met de Kerk, zodat het een dure roeping voor de ambtsdragers is, om het volk te doen verstaan, dat hij die de Kerk een scheidsbrief geeft daarmee alle Kerkelijke rechten voor zich en zijn nog niet volwassen kinderen prijs geeft.

Dit is alles goed. Doch het komt ons voor, dat het kerkbestuur er ook op had moeten wijzen, dat nu zooveel de kerk een scheidsbrief geven, dit mede te wijten is aan het feit, dat zoovele kerkdienaren met kwistige hand het zaad van het ongelof hebben uitgestrooid, t welk nu opkomt. Tientallen van jaren heeft de moderne Theologie onder de oogen van den opperkerke- raad het gezag der Schrift ondermijnd; is het te verwonderen dat velen zich tegenwoordig groepen achten met de kerk te breken? Wel is het niet, te ontkennen dat ook aan andere stroomingen de groote afval van dezen tijd te wijten is. Maar het lag op den weg van den opperkerkeraad, aan te wijzen dat in de eerste plaats de leiders der kerk de hand in eigen boezem hadden te steken. Dat dit lichaam dit niet deed, is een bewijs voor de bewering van velen, dat het hoogste bestuurslichaam der Evangelische landskerk wel in officiële stukken de belijdenis handhaaft, maar in de praktijk den valschen steigerel huldigt, dat in de kerk het modernisme evenveel recht van bestaan heeft als de orthodoxie.

Het bedroefendst van alles is wel, dat de opperkerkeraad tegenwoordig was bij het 25- jarig jubileum van de „Allgemeine Evang.-Prot. Missionsverein“. Weet dan dit bestuur niet, dat allen die nog aan den Christus der Schrift vasthouden, het bestaan en den arbeid der vereniging ten diepte betreuren? Is het hun niet bekend welk, verkeerde invloed door zijn propaganda van de moderne Theologie op be- schaalde heidenden is geestd? Is het hem onbekend, dat de algemeene conferentie der Evangelische Zendingen-Vereenigen in Duitsch- land weigerde deze vereniging in haar midden op te nemen? En dat de arbeid dien zij drijft, niet bogen kan op den naam van „Zending“, omdat hare leiders het kruis van Christus evenals de opstanding van Christus loochenen?

Het verwondert ons daarom niets, dat de modernen steeds meer het hoofd opsteken, en dat zij, die geestelijke leiding begeren, deze meer en meer in „Gemeinschaften“ zoeken? Wanneer de opperkerkeraad meent door zulke handelingen de landskerk in stand te houden, dan vreezen wij, dat hij juist het tegenoverge- stelde uitwerken zal van wat hij bedoelt. De leden der Pruisische landskerk die nog hechten aan hunne belijdenis, zijn door de houding van het hoogste bestuur bitter teleurgesteld. Zij zullen steeds meer zichzelven zoeken te helpen, door buiten de Kerk te zoeken wat zij daar binnen niet kunnen vinden.

N.-Amerika. De Chr. Gereformeer- den aansturend op eene Univer- siteit op Geref. grondslag.

Tot onze vreugde wordt onder onze Gerefor- meerde broeders het denkbeeld van eene Uni- versiteit op Gereformeerden grondslag als een ideaal beschouwd, waarheen men sturen moet. In de „Wachter“ lezen wij daarover een artikel, waarin samenwerking met mannen van de Reform Church niet wordt uitgesloten. Nu reeds werken op enkele plaatsen Gereformeerden en Chr. Gereformeerden samen om den kinderen der gemeente christelijk onderwijs te geven. Dit geeft hoop voor de toekomst. Maar de „Wachter“ meent, dat men niet aanstonds tot het stichten van een Universiteit op Gereformeerden grondslag komen kan.

Het blad schrijft hierover: „Wij zijn nog lang niet rijp voor een gerefor- meerde universiteit. Geld, gebouwen en onder- wijzend personeel zouden we misschien nog kunnen verkrijgen, maar kostelijke gebouwen en uiterlijk vertoon betekenen op zichzelf niets. Vele kerken pronken wel daarmee, en geven met hunne Scholen een grootschen indruk aan de wereld, terwijl het geestelijk fundament der School toch niet vast ligt. Wij jagen naar een volledige John Calvin College, een Hoogeschool dus waar de beginselen van Calvijn in elk studievak tot ere zullen komen. Onze leuze is goed, ze kon niet beter. Maar we hebben nog pas een begin. We zijn op 'n best een teer, zwak plantje. Wat toch is noodig? Niets minder dan zulk een onderwijs dat vlak overstaat, in al hare deelen overstaat, tegen alle valsche wijsheid der wereld. Een onderwijs dat op eigen wortel steelt. Een onderwijs dat alle de weten- schappen weer opbouwt uit de Calvinistische beginselen. Voorwaar, niet een kleine taak! Zijn onze professoren die meest allen in Amerika hunne opleiding ontvingen, daarvoor bekwaam? Maken ze van het jagen naar dit heerlijk einde hun levensstaaf? Als onze litt. professoren zich niet ernstig en krachtig inspannen om het onder- wijs steeds meer in Calvinistisch spoor te leiden, wat onderscheidt ons over dan de „devotional exercises“ en het uurlijke godsdienst-onderwijs?“

Maar ons ideaal ligt hooger. Alleen maar, t moet alles nog van den grond af worden op- getrokken. En juist hierom dienen we Grand Rapids met alle macht te versterken. We dienen althans eene School te hebben, die we opbouwen tot een bolwerk voor onze beginselen en zoo langzaam aan uitbreiden tot een universiteit. En dan komt het niet zozeer op geld en gebouwen, maar op bekwaame mannen aan. Een te snelle uitbreiding zou daarom zeer ongewenscht zijn. Maar ook juist hierom achten we de oprichting van vele academies ongeraden. Men zij het allereerst bedacht op versterking en uitbreiding van ons „College“. Daaruit vloeit meer heil dan uit vele zoogenoemde academies. En we kunnen alles openen niet doen. Ook hebben wij de mannen er niet voor. Zullen die er komen, dan dienen ze van een Gereformeerde Hoogeschool uit te gaan. „Academies“ die alleen maar godsdienstig zijn, behoeven wij niet op te richten. Die hebben ook andere kerken wel. Zal het lager en middelbaar onderwijs op Gereformeerden grondslag bloeien en rijke vrucht afwerpen, zoo zij men allereerst bedacht op versterking van het Hooger onderwijs?“

— Wij lezen in „De Hope“: „Niet lang geleden lasen wij het bericht aan- gaande de installatie van Dr. F. Brown als President van Union Seminarie en zijne intre- rede. Na het lezen er van bleef de indruk levendig bij ons, dat de vrijheid van allen leer- draag bittere vruchten zou voortbrengen. Wel wisten wij reeds, dat wrange vruchten aan dien vrijheidsboom gegroeid waren, maar wij waren toch niet voorbereid op zulke verassende en diep bedroevende resultaten, als onlangs open- baar werden in de examinate van drie studen- ten door het Presbyterie van New-York. Alle drie waren gegradueerden van het Union Semi- nary. John S. Steen, die de woordvoerder schijnt geweest te zijn, was vooral ver afgew- ken van de waarheid. Van zijn opinie wordt althans het meeste medegedeeld. Volgens hem heeft de erfzonde niets te doen met Adam of den hof van Eden; Christus was geen getletterd mensch; Hij had Lazarus niet opgewekt uit de dooden; en Christus verrees niet lichamelijk uit het graf. Betrekkelijk de wonder verhalen van het Oude Testament was Mr. Steen geheel ongelovig, en de opstanding van Jezus zocht hij op eene geestelijke wijze te verklaren.

Dit examen maakte eenen diepen indruk op de orthodoxe leden van het Presbyterie. Zij stonden verbaasd over de uitkomst. Maar er waren ook liberale leden tegenwoordig, die de candidaten in bescherming namen. Men luisterte en sta verbaasd: „Dr. Wilds zeide, dat een voorwaarts strevende jeugdige prediker zijne eigene denkbeelden mocht hebben aangaande Adam en Eva en zelfs aangaande de Godheid en handelingen van Christus, die eene geheel andere beteekenis hebben zouden, indien uitge- sproken in een proef of toespraak; die echter als eenvoudige antwoorden op eenvoudige vra- gen vaak in gevaar kwamen, verkeerd verstaan te worden.“

Wij meenen, dat eenvoudige antwoorden op eenvoudige vragen duidelijk aantoonen, wat iemand gelooft, dan verhandelingen, die men schoeit op de leer van zijne bijzondere wijs- geerige en dialectische beginselen. Preekers zijn geen boerenbedriegers, die met advokatenknepen voor de menigte schitteren! Beter bevalt ons wat een ander leeraar zeide: „Tijdschrift is de hedendaagsche grondtoon, en wij moeten acht geven op onze theologische seminaries en beginnen om onze professoren te examineren, en onze handboeken te onderzoeken, indien wij niet willen, dat onze geloofsbelijdenis een puin- hoop sal worden.“

Het resultaat van deze vergadering was, dat de candidaten, wat hunne opvatting van theologie en de sacramenten aangaat, verworpen werden, maar tevens werd een comitè benoemd om uit te vinden, wat zij eigenlijk gelooven.“

De Hope voegt hieraan toe: „In de kerken heeft men vele verenigingen, maar onder deselve zoekt men tevergeefs naar eene, die zich ten doel stelt de waarheid Gods te verdedigen en aan te prijzen. Wordt het niet hoog tijd, dat zulk eene vereniging in het leven geroepen wordt? Wat wordt er uit gods- vrucht en godsdienstigheid, indien men niet bouwt op den voorwerpelijken grond der open- baring Gods?“

Hiermede gaan wij niet mede. In eene kerk eene vereniging te stichten „tot verdediging der waarheid Gods“ is alleen geoorloofd, wan- neer Kerk in een toestand verkeert als de Gereformeerde Kerken in Nederland onder de Synodale organisatie van 1816.

Dan dient zulk eene vereniging, om het on- houdbare aan den dag te brengen dat bestrijders en belijders van het Evangelie onder één Kerk- verband saamwonen, om daardoor toe te be- reiden dat men ook kerkelijk weer naar de ordeningen Gods gaat leven.

Leef men echter onder een Kerkenordening die naar Gods getuigenis is, dan hebben de kerken in hunne ambtsdragers toe te zien, dat de wolvern uit de schaaipskool van Christus ge- dreven worden, en voort te zorgen dat zij niet kunnen binnen dringen. Eene vereniging tot verdediging der waarheid Gods zou den Kerkeraden en meerdere vergaderingen het werk uit de handen nemen.

Gemengd Nieuws.

Afsneming van geborren. Het cijfer der geborren neemt in de Waalse provincien van België ge- durig af, terwijl het in de Vlaamsche streken stijgt. In de „Revue Ecclesiastique“ van Leuven vond men dezer dagen een artikel van den abt Knoek waaruit blijkt, dat van 1880—1900 het cijfer der geborren in de provincien Antwerpen, Luxemburg, Namen, Henegouwen, Brabant, Leuven gemiddeld 47 per duizend achteruitging, terwijl het in Lim- burg en Oost-Vlaanderen op dezelfde hoogte bleef en in West-Vlaanderen 2.2 per duizend vermeerde- derde. Bij de 1000 gehuwde vrouwen hebben onder de Fransch-spreekende bevolking 161 geborren plaats; bij de Vlaamsche provincien is dit getal 267. In Engeland is helaas ook een dalen van het aantal geborren te constateren. In 1876 werden er op de duizend inwoners 36.3 kinderen geboren; in 1907 slechts 26.3.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

EEN MAN GODS.

Nog enkele weken en dan hopen we te herdenken, hoe vier eeuwen geleden Jean Calvin of Johannes Calvij, zoo als wij hem noemen, te Noyon in Picardie (Noord-Frankrijk) werd geboren. Dat was op 10 Juli 1509.

We zijn niet gewoon om hen, die in den dienst en de kracht des Heeren groote dingen voor Zijn gemeente hebben gedaan, standbeelden op te richten, noch minder hen als „belijden“ te vereeren, of ook maar als menschen zonder gebrek of zwakheid. Maar wij lezen in 1 Thess. 5: 12 en 13:

„En wij bidden u, broeders, erkent degenen die onder u arbeiden, en uwe voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen.“

„En acht hen zeer veel in liefde, om hunn werks wille.“

En wederom in Hebr. 13: 7: „Gedunkt uwen voorgangers, die u het woord Gods gesproken hebben; en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wan- deling.“

En zoo wakt het Woord des Heeren zelf ons dan op, om de voorgangers te gedanken, d. i. hen die ons of een vroeger geslacht heb- ben geleid op den weg des levens. En we voelen allen dat is recht. Het zou ondenkbaar, het zou verachtelijk zijn, zulke mannen niet op prijs te stellen als zij leven, en hen te vergeten als zij in dubbelen zin onze voorgangers zijn ge- worden, omdat ze ons ook voorgingen in de eenwigheid.

Zulk een voorganger nu als de apostel ons teekent, is Calvij geweest, en dat niet alleen voor de kerk, welke hij vele jaren zijns levens diende, die van Genève in Zwitserland, maar voor de geloovigen in Frankrijk, Nederland, Schotland en Duitschland tevens. En hij blijft tot hen spreken nadat hij gestorven is door zijn predication en schriftuitleggingen en andere boeken. Want Calvij was niet alleen een groot spreker maar ook een groot schrijver. Als leider is hij ten zegen geweest voor velen, en door zijn schriften is hij dat nog.

Wanneer wij dan in Juli a.s. Calvij hopen te herdenken, dat is allereerst om ons te herinneren wat God door hem heeft gedaan, door hem te stellen tot een getuige der waarheid. Het groote werk Gods dat wij de Hervorming noemen,